

dene og altsaa er bunden ved Amtsgrændserne. Et af Miedene med Lovforslaget er derfor at hæve denne Indskr nning, idet Indenrigsministeriet bemyndiges til, naar Hundegalskab antages at være udbrudt her i Landet, for større eller mindre Distrikter at paabyde, at Hundene skulle holdes indelukkede eller l nede. Dette Forslag har ikke alene det Fortrin, at disse Foranstaltninger kunne paabydes, selv om Sygdommen ikke er udbrudt i nogen foruroligende Grad, hvilket i dette Tilfælde ikke kan ske nu, men tillige den Fordel, at Paabudet kan gives uden Hensyn til Amtsgr nserne. Den samme L nse gaar igjennem det sælgende Stykke af § 1, hvor det hedder, at, naar Hundegalskaben er udbrudt i de tilgrænsende Distrikter af Nabolandet, kan Indenrigsministeren uden Hensyn til, om noget Tilfælde af Sygdommen har vist sig her i Landet, udstede et lignende Paabud for de Grænsen tilstødende Jurisdiktioners Vedkommende. Jeg udh ver særlig dette, fordi jeg vil tillade mig at henfille til den h it erede Indenrigsminister, om ikke denne Bestemmelse kunde trænge til en Omredaktion. Naar der nemlig staar „tilstødende Jurisdiktioner,“ vil jeg minde om, at f. Ex. Købstæderne Kolding og Ribe ikke støde til Grænsen, men omgives af Jurisdiktioner, der støde til Grænsen. Man vilde altsaa ved at tage Bestemmelsen aldeles bogstavelig kunne faae det Særsyn, at Paabudet kunde udstedes for de disse Købstæder omliggende Jurisdiktioners Vedkommende, men ikke for Købstæderne selv. Det er jo imidlertid Noget, som det vil være let at rette. — Ligeledes maa jeg finde, at det er ønskeligt at give Indenrigsministeren Myndighed til at forbyde Overførelse af Hunde fra en Landsdel til en anden, samt Indførsel af Hunde fra fremmede Lande. For saa vidt har jeg altsaa aldeles Intet at indvende imod det foreliggende Lovforslag, som jeg finder n vendig, og hvis hurtige Fremme jeg finder ønskeligt navnlig fordi man ikke veed, hvor snart der kan blive Brug for de foreslaede Bestemmelser. — Derimod kan jeg ikke finde, at alle de forebyggende Foranstaltninger mod Hundegalskab ere udst mte med dette Lovforslag, og navnlig er der en Foranstaltning, som fremfor alle er ønskelig, og som er den eneste, der har nogen Varighed. Jeg sigter her til Bekr belsen for at indskrænke Hundenes Antal. Det er jo en bekendt Sag, at Hundeholdet i de senere Aar er tiltaget ganske overordenlig her i Landet, og at det paa mange Steder er nær ved at være en Landeplage. Men selv affet derfra, naar vi alene holde os til det Spørgsmaal, her ligger for, nemlig forebyggende Foranstaltninger mod Hundegalskab, tror jeg, at Intet vilde være bedre i saa Henseende, end naar man kunde finde en Lei, hvorved Hundenes og navnlig alle de herreløse, omstreifende Hundes Lal indskrænkedes. Denne Lei er jo allerede tidligere givet i Lovgivningen, idet man

har ment at kunne naae Maalet ved Indførelse af en Afgift paa Hunde. Det vil jo være de Herrers bekv ndt, at vi have en Afgift for K bshavns og Købstædernes Vedkommende, og at de paagjeldende Lovbestemmelser ligefrem motiveres ved Frygten for Hundesygdom. Jeg skal i saa Henseende nævne, at den første Bestemmelse vi have derom, nemlig i Plakaten af 4de October 1815, motiveres ved den „betenkelige Hundesygdom, der for Tiden ytrer sig, og hvis Birkning er, at Hundene blive tilb elige til at bide, og at deres Bid er særdeles farligt.“ Man har altsaa allerede den Gang erkjendt N vendigheden af en Hundesgift, og da denne Erfendelse vistnok yderligere er tr ngt igjennem, saa har jeg ønsket at bringe Sagen paa Bane her, for at høre de h it erede Medlemmers Ans tser derom. Jeg veed nemlig meget vel, at der for nogle Aar siden, i 1866, her paa Rigsdagen blev forhandlet om en Afgift af Hundene paa Landet, og at denne Forhandling ikke førte til noget tilfredsstillende Resultat; men jeg skal som et Moment, hvorfor jeg tror, at denne Sag maaske nu kan blive modtaget med mere Velvillie, fremhæve, at det vedkommende Lovforslag var motiveret alene derved, at det overhaandtagende Lal af Hunde her i Landet ikke svarede til den Nytte, de gjorde. Det forekommer mig nu, at den forfærdelige Sygdom, vi fornylig have lært at kende, og som man ikke kan vente at blive fri for i Fremtiden, maa opfordre til paa ny at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overveelse. Det er som sagt hovedsagelig denne Betragtning, der foranlediger mig til at bringe Sagen frem, men iøvrigt er det jo bekv ndt, at Hundeholdet paa Landet i mange Henseender er en stor Byrde for Befolkningen. Jeg vil for det Første minde om den Krænkelse af Veirbeben ved Hundene, som de N stende stadig ere udsatte for. Man kan jo ikke kj re paa Landeveien, uden at der fra ethvert Hus farer en Hund ud i Rasen paa Gestene, og der sker ikke saa faa Ulykker derved. Jeg skal ogsaa minde om den Stude, der sker paa Landbruget, idet Hundene fare omkring paa Markerne, jage med Kreaturerne og Lammene, samt ødelægge Fugleunger,  g osv. Men endelig er der en Betragtning, som heller ikke maa lades ude af Syne, og det er det store nationaløkonomiske Tab, som det overdrevne Hundehold medfører her i Landet. Jeg skal saaledes bringe i Erindring en Oplysning, som en i sin Tid ansat Veterinar, afs de Dr. Krabbe, har givet. Han anslog Hundenes Lal her i Landet til 100,000 og mente, at enhver Hund kostede mindst 3 Skilling, altsaa nu 6 Ore om Dagen at føde — en Udgift, der nu vistnok maa seites høiere —, saa at Hundeholdet her i Landet altsaa aarlig kostede 2 Millioner Kroner. Det er ogsaa et Hensyn, der h r tages i Betragtning. Jeg har, som sagt, villet bringe denne Sag frem, fordi den har en naturlig Forbindelse med det foreliggende Lovfor-